

Arrest

nr. 71 529 van 8 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die loco advocaat L. VRONINKS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn, afkomstig uit Bor, en de Servische nationaliteit te bezitten. In 2002 werd uw man na meer dan 20 jaar tewerkstelling ontslagen door het bedrijf Tupjonica omdat er teveel werkrachten waren. Vanaf dan heeft hij als verkoper van kleren op de markt gestaan. Jullie vroegen in juni 2003 evenwel asiel aan in Duitsland en keerden na de behandeling van jullie asielaanvraag in januari 2004 terug naar Servië. Tussen 2002 en 2004 heeft de politie verschillende keren jullie koopwaar afgenomen hoewel jullie wettelijk gezien met alles in orde waren. Vanaf 2004 tot 2007 kwam de politie geregeld op de markt en gaf u onterecht boetes of nam kledingstukken zonder te

betalen. U weet echter niet of uw man hiertegen al dan niet stappen heeft ondernomen. Omdat u het psychisch moeilijk hebt en uw man u niet ongerust wilde maken, vertelde hij u niet alles. Uw man voegde hieraan toe dat een agent die hem onterecht een boete heeft gegeven voor zes maanden werd geschorst. Deze heeft uw man dan bedreigd en heeft twee vrienden naar u thuis gestuurd om eveneens dreigementen te uiten. In oktober 2010 werd uw zoon F.(...) geslagen door een vijftal leerlingen van de school waar hij les kreeg. Uw man is naar de politie geweest om dit aan te geven. Zij hebben vervolgens naar de directrice van de school gebeld maar die wilde niets zeggen. Omdat jullie geen verder bewijs hadden konden ze niets doen. Korte tijd later werd uw zoon weer lastiggevalen, dit keer in een discotheek. Uw man is daarop opnieuw naar de politie gegaan. U weet echter niet wat de politie heeft gezegd inzake deze aangifte omdat uw man ook dit niet tegen u heeft verteld. Details van dit incident kan u evenmin geven omdat ook uw zoon u niet veel zei. Later zijn diezelfde jongeren bij u thuis geweest en hebben uw bestelwagen vernield en uw huis beschadigd. Uw man is dit vervolgens gaan aangeven. Uiteindelijk besloten jullie met uw zoon uit Servië te vertrekken. Op 15 december 2010 bent u vertrokken en op 17 december 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot, B.(...) L.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw directe vluchtaanleiding, met name de problemen met de belagers van uw zoon, dienen vooreerst een aantal bedenkingen te worden gemaakt die van aard zijn de geloofwaardigheid ervan op de helling te zetten. Zo beweert u dat de school van uw zoon - die nochtans over een video zou beschikken waarop te zien is hoe uw zoon in elkaar geslagen wordt - u niet wilde helpen bij het aanklagen van de daders omdat de ouders van die leerlingen "directeurs en werkgevers" zijn (gehoorverslag CGVS dd. 29 juli 2011, verder CGVS III, p. 8). U kon echter niet concretiseren waarom de school u wegens de maatschappelijke positie van deze ouders niet zou willen helpen. Tijdens uw laatste gehoor op het CGVS gaf u aan geen andere reden te kunnen bedenken dan dat de school voor één roma persoon geen klacht gaat indienen 'tegen haar eigen volk', laat staan tegen directeurs (CGVS III, p. 10-11), terwijl u tijdens een eerder gehoor verklaarde te denken dat de directrice van de school bevriend is met de ouders van de daders (gehoorverslag CGVS dd. 22 april 2011, verder CGVS II, p. 5). Het betreft in casu hoe dan ook loutere veronderstellingen die u niet wist te concretiseren. U kon evenmin aangeven wat er concreet zou kunnen gebeuren of wat de school zou te vrezen hebben indien ze toch tegen deze leerlingen zou optreden (CGVS II, p. 5).

Voorts verklaart u dat de directrice van de school u een document voor de uitschrijving (stuk 6) van uw zoon heeft meegegeven opdat u uw zoon in een andere school zou kunnen inschrijven (gehoorverslag CGVS dd. 23 maart 2011, verder CGVS I, p. 11; CGVS III, p. 10). Omdat zij echter de echte reden van de uitschrijving – namelijk dat uw zoon voor zijn eigen veiligheid van school moest (CGVS I, p. 10; CGVS III, p. 9) – niet wilde noteren op het document was het volgens uw verklaringen niet mogelijk uw zoon ergens anders in te schrijven (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 6; CGVS III, p. 10). Men dient hierbij evenwel op te merken dat op dit document niets voorzien is om de reden van de uitschrijving neer te schrijven. Tevens zegt u dat u, als ouder, dit document zou moeten ondertekenen maar dat u het niet gedaan heeft (CGVS II, p. 5; CGVS III, p. 10). Ook hiervoor is echter niets voorzien op dit document. Daarnaast verklaart u dat u uw zoon slechts in één andere school heeft proberen inschrijven omdat men u daar zei dat u uw zoon zonder vermelding van de reden van uitschrijving in geen enkele school zou kunnen inschrijven (CGVS III, p. 10). Het is dan ook opmerkelijk dat de directrice geen – desnoods andere - reden van uitschrijving op het document vermeldde, zeker nu blijkt dat de uitschrijving van uw zoon ingegeven is vanuit een bezorgdheid voor zijn eigen veiligheid. Geconfronteerd met het feit dat u uw zoon niet kon inschrijven, stapte u volgens de door u tijdens het eerste gehoor op het CGVS afgelegde verklaringen naar de directrice van de voormalige school van uw zoon met de vraag om alsnog een reden op het document te zetten, maar zou ze geweigerd hebben dit te doen (CGVS I, p. 11). Tijdens het laatste gehoor op het CGVS verklaarde u echter manifest in strijd hiermee er niet eens aan gedacht te hebben de directrice hierom te verzoeken (CGVS III, p. 9). Tot slot kan men zich in casu ook ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u de naam van de directrice van de school van uw zoon niet blijkt te kennen (CGVS II, p. 6).

Betreffende de namen van de vijf belagers van uw zoon beperkte u zich tijdens het tweede gehoor op het CGVS tot L.(...) en S.(...) (CGVS II, p. 3-4), terwijl u zich tijdens het laatste gehoor enkel nog S.(...) en een zekere B.(...) kon herinneren (CGVS III, p. 8). Dat u ter zake niet verder kwam is bedenkelijk te

noemen, zeker nu u verklaarde de ouders van de belagers te kennen; zelf ook problemen te hebben gehad met hen; en hun namen bovendien meermaals aan de politie te hebben doorgegeven (CGVS I, p. 11-12; CGVS II, p. 3-4). U stelde voorts dat de ouders van de belagers hoge functies bekleden. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat het onder andere om rechters en politiemensen ging, terwijl u het tijdens het laatste gehoor op het CGVS vreemd genoeg enkel nog had over directeurs en werkgevers van privé-bedrijven (CGVS I, p. 12; CGVS III, p. 8). Ook wanneer doorgevraagd werd over de functies van de ouders van de belagers kwam u er tijdens het laatste gehoor op geen enkel ogenblik toe te vermelden dat er ook rechters en/of politiemensen bij zouden zijn (CGVS III, p. 8).

Voorts verklaarde u dat uw zoon door een arts behandeld werd naar aanleiding van de verwondingen die hem door deze skinheads werden toegebracht (CGVS I, p. 11), terwijl uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw zoon nooit een dokter heeft geraadpleegd in het kader van zijn beweerde problemen met zijn medeleerlingen (CGVS 10/23425B, p. 8).

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat u buiten het reeds besproken attest van uitschrijving van uw zoon, waaruit louter en alleen blijkt dat uw zoon uitgeschreven is uit zijn voormalige school, geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van de door u aangehaalde problemen met een vijftal skinheads uit de school van uw zoon. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Internationale bescherming kan evenwel pas verkregen worden indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk stappen heeft ondernomen in uw zaak – zo hebben ze naar de school gebeld op uw vraag, zijn ze ter plaatste gekomen nadat die jongeren uw wagen hebben vernield en hebben zij een proces-verbaal van de feiten opgesteld (CGVS I, p. 11). Omdat de politie de door u gegeven namen van de daders niet wilde opschrijven, ze na een aantal weken onderzoek de daders nog steeds niet gevat hadden en de ouders van de daders 'bekende mensen' zijn, bent u echter van mening dat de politie u niet wilde helpen (CGVS I, p. 11-12). Gevraagd of u in dat geval dan met uw problemen naar een andere overheidsinstantie of organisatie bent gestapt, antwoordde u nog beroep te hebben gedaan op de hulp van een lokale, onafhankelijke organisatie die zich inzet voor de rechten van Roma. De voorzitter van deze vereniging ging samen met u naar de politiepost, waar jullie van de 'vervangende ploegleider' van het 'interventieteam' belast met het onderzoek opnieuw te horen kregen dat het onderzoek lopende was. De voorzitter gaf daarop aan niet te verstaan waarom ze de daders nog niet gevonden hadden en stelde niet te weten bij welke instantie jullie nog konden gaan om geholpen te worden (CGVS I, p. 12-13).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen - hetgeen u blijkens uw verklaringen echter naliet te doen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat erondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de door u ingeroepen problemen met de medeleerlingen van uw zoon het lokale niveau zouden overstijgen. U heeft niet aangetoond dat u, teneinde verdere problemen te vermijden, uw leven niet in een ander deel van Servië zou kunnen voortzetten. U verklaarde in dit verband dat u geen familie hebt buiten Bor, dat u niet wist waar u naartoe zou moeten gaan en dat u Bor niet wilde verlaten omdat u er geboren en getogen bent (CGVS I, p. 16; CGVS III, p. 10). Dergelijke argumenten zijn echter louter persoonlijk van aard en weten in casu niet te overtuigen. Verder haalde u aan dat de rechten van de Roma in het algemeen nergens in Servië gerespecteerd worden en dat het overal hetzelfde is (CGVS II, p. 6; CGVS III, p. 10), hetgeen echter evenmin weet te overtuigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (zie verder).

U haalt verder aan het voorwerp te zijn geweest van discriminatie bij de uitoefening van uw beroep. Zo zou u in 2002 ontslagen zijn geweest door het bedrijf Tupjonica omwille van uw etnische afkomst (CGVS I, p. 3). Ook met uw eigen kraam op de markt zou u regelmatig moeilijkheden hebben gekend met de politie vanwege het feit dat u een Roma bent – zij zouden uw koopwaar zonder geldige reden geconfisqueerd hebben en u onterecht boetes hebben gegeven (CGVS I, p. 6-7). Aangaande uw ontslag door het bedrijf Tupjonica dient evenwel opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u ontslagen bent omdat er teveel werknemers waren, zoals het ook vermeld werd op de ontslagbrief die u gekregen had (CGVS I, p. 4, CGVS III, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat de meeste werknemers in dat bedrijf Roma zijn en dat andere Roma, die samen met u bij de directeur geroepen werden, niet ontslagen werden (CGVS I, p. 4). Derhalve kan niet zonder meer aangenomen worden dat u in 2002 plots, na meer dan 20 jaar dienst, louter omwille van uw etnische afkomst werd ontslagen. Betreffende uw problemen met bepaalde politieagenten op de markt dient dan weer vastgesteld te worden dat u blijkens uw verklaringen de handelswijze van de betrokken agenten uiteindelijk ging aangeven bij de handels- en financiële inspectie, waarna uw goederen anderhalf jaar lang niet meer in beslag werden genomen (CGVS I, p. 6 en 15). Van 2004 tot 2007 kwam de politie wel nog geregeld op de markt en gaven politieagenten u, en andere Roma, onterecht boetes of namen ze kledingstukken zonder te betalen. U bent dan naar het verkoperssyndicaat geweest om dit aan te geven. Zij zijn daarop naar de Kamer voor Koophandel geweest maar kregen daar te horen dat de agenten waarschijnlijk wel een of andere fout vastgesteld hadden en daarom een boete uitschreven. Om de zaken niet erger te maken, besloot u het evenwel daar bij te laten (CGVS I, p. 6). Nadat een aantal politieagenten een Roma standhouder in elkaar sloegen, diende het verkoperssyndicaat echter een klacht in bij de burgemeester. Deze liet vervolgens de betrokken agenten vervangen, waarna jullie volgens uw verklaringen niet meer lastiggevallen werden op de markt (CGVS I, p. 6-7).

Verder haalde u aan nadien nog gediscrimineerd te zijn geweest door een agent van de verkeerspolitie die u in 2007 onterecht een boete gaf wegens de vermeende slechte staat van uw banden. U diende hiertegen via het syndicaat een klacht in, waarop de politie de feiten onderzocht en de betrokken agent voor 6 maanden schorste (CGVS I, p. 7-8). Deze agent zou u hierna weliswaar bedreigd hebben, maar u besloot geen aangifte te doen bij de lokale politie, noch bij een hogere autoriteit in Servië. De reden

die u hiervoor gaf, met name dat de ene overheid een andere overheid niet zal bijten (CGVS I, p. 8), weet echter geenszins te overtuigen. U had immers reeds een klacht ingediend tegen deze agent en toen werden wel degelijk maatregelen getroffen tegen hem. Het is overigens precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Ter zake dient nogmaals benadrukt te worden dat zoals reeds hoger vermeld, en zoals ook uit uw ervaring blijkt, de Servische overheid wel degelijk stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en dat zij wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer gedooft. Hoe dan ook dient er op gewezen te worden dat u sinds 2007 niets meer vernomen hebt van deze agent en uw vrees in deze derhalve niet langer actueel is (CGVS I, p. 9).

Hoewel voorts weliswaar niet kan ontkend worden dat Roma in Servië inderdaad te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, dient benadrukt te worden dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen.

Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. Zo kregen u en uw gezinsleden identiteitsdocumenten uitgereikt (CGVS I, p. 13, CGVS III, p. 3); waren u en uw vrouw ingeschreven in een arbeidsbureau (CGVS III, p. 2); kregen jullie een sociale bijdrage van de Servische overheid (CGVS III, p. 3); kreeg u de nodige vergunningen uitgereikt om uw handelsactiviteiten op te zetten (CGVS III, p. 3-4 en 6); hadden uw kinderen toegang tot onderwijs in Servië (CGVS III, p. 7); en hadden u en uw gezin toegang tot medische zorgen (zie verder).

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot haalde uw echtgenote aan dat jullie in Servië geen toegang hadden tot adequate medische zorgen. Zo zou ze haar vinger gebroken hebben en werd deze "niet terug goed gezet" door de dokters. U zou volgens haar dan weer niet geholpen zijn geweest toen u een hartinfarct kreeg (CGVS 10/23425B, p. 8). Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medische attest blijkt evenwel dat u

naar aanleiding van het door uw echtgenote aangehaalde hartinfarct in 2008 14 dagen in het ziekenhuis opgenomen werd voor verzorging. U haalde in dit verband weliswaar aan dat de sociale zekerheid niet tussenkwam met betrekking tot uw kosten voor uw verblijf in het ziekenhuis (CGVS I, p. 8), maar dit bleek het gevolg te zijn van het feit dat u uw bijdrage aan de sociale zekerheid al enige tijd niet meer had betaald (CGVS I, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u daarna weer recht had op sociale zekerheid (CGVS I, p. 9). Voorts stelde u naar aanleiding van de problemen van uw zoon een arts geraadpleegd te hebben die volgens uw verklaringen goed was en uw zoon behandelde (CGVS I, p. 11). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u en uw gezin in Servië omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang hadden/zouden kunnen hebben tot afdoende medische zorgen. Medische motieven op zich ressorteren overigens niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische redenen dient u een aanvraag tot machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en uw rijbewijs, alsook de geboorteakte van uw vrouw en uw zoon, F.(...), hebben betrekking op uw identiteit en die van uw vrouw en zoon, die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Het door u neergelegde medisch attest bevestigt dat u in 2008 in het ziekenhuis opgenomen werd wegens een hartinfarct, maar kan geen uitsluitel bieden over de concrete oorzaak of aanleiding van uw hartinfarct, noch doet het afbreuk aan de vaststelling dat louter medische motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en/of de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde kranten- en internetartikelen over de situatie van de Roma in Servië zijn tot slot algemeen van aard en hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie (CGVS I, p. 10). In deze dient benadrukt te worden dat elke asielaanvraag in concreto en op individuele basis dient beoordeeld te worden."

Bij gevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, B. L. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot B. L.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 71 528 van 8 december 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker werd omwille van zijn Roma origine het slachtoffer van daden van vervolging, zoals intimidatie, bedreiging, slagen en verwondingen. Zijn kinderen worden op school gediscrimineerd, gepest en geslagen omwille van hun origine. De toegang tot medische zorgen is moeilijk en niet toereikend. Het is algemeen bekend dat de publieke opinie zich in Servië zowel voor als na de onafhankelijkheid sterk tegen de zigeunerminderheid heeft gekeerd. Het is evenzeer bekend dat de zigeunerminderheid slechts op een theoretische bescherming van de overheid kan rekenen.

2.2.1. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van

de vreemdelingenwet zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker de directe aanleiding voor het vertrek uit zijn land van herkomst, met name de problemen met de belagers van zijn zoon, niet aannemelijk maakt gezien de vele tegenstrijdigheden. Daarnaast stelde de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten. Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de door hem aangehaalde problemen het lokale niveau zouden overstijgen en dat hij zijn leven niet in een ander deel van Servië zou kunnen voortzetten. Ten slotte stelde de commissaris-generaal terecht vast dat de algemene situatie voor Roma in Servië anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker slaagt er niet in de gedane vaststellingen te weerleggen. Hij beperkt zich tot het herhalen van zijn asielmotieven en het uiten van blote beweringen die niet onderbouwd worden en die aldus niet bij machte zijn afbreuk te doen aan de juistheid van de door verweerder bijgebrachte informatie die gesteund is op talloze objectieve bronnen.

2.2.2.2. Verzoeker voert geen middelen aan met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, die de Raad beaamt en overneemt. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER